

Arrest

nr. 225 964 van 10 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier, afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak).

In 2004 begon u een relatie met Z., een sjiiitisch meisje uit uw buurt. In februari 2011 werd uw huwelijksaanzoek geweigerd door haar familie omdat u financieel onvoldoende vermogend was en omdat ze reeds beloofd was aan één van haar familieleden. In april 2011 bracht Z. haar familie op de hoogte van jullie relatie. De familie van Z. reageerde ontzet en dreigde er mee u te vermoorden. Om die reden verliet u Irak op 3 juni 2011. Op 9 juni 2011 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielerzoek legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een politie aangifte, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een woonstkaart en een bewijs van verzending van DHL.

U werd op 20 oktober 2011 gehoord door het CGVS en op 26 oktober 2011 nam die laatste in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Op basis van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, Bagdad (Centraal-Irak), werd u alsnog de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 14 juni 2018 ontving het CGVS van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een 'Vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming' (dd. 01/06/2018).

De DVZ werd namelijk in het bezit gesteld van uw nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd op 24 februari 2011 te Bagdad. In het paspoort bevindt zich een Pools visum, afgeleverd op 1 juni 2011 te Bagdad. U had in het kader van uw asielerprocedure ten aanzien van DVZ nochtans verklaard dat uw paspoort na aankomst in België door de smokkelaar werd ingehouden. U had daarbij uitdrukkelijk verklaard dat zich in het paspoort geen visum bevond. Nazicht van het paspoort, op basis van de in- en uitreisstempels, toonde bovendien aan dat u na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus terugkeerde naar Bagdad, namelijk van 18 december 2016 tot 31 december 2016.

Gelet op het feit dat u bent teruggekeerd naar uw land van herkomst en leugenachtige verklaringen had afgelegd in het kader van uw asielerprocedure was de Directeur-generaal van oordeel dat u geen reëel risico loopt op ernstige schade.

Op 30 augustus 2018 werd u door het CGVS opgeroepen om deze nieuwe elementen toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op 30 augustus 2018.

Op het persoonlijk onderhoud verklaart u effectief van 18 tot en met 31 december 2017 in Bagdad te hebben verbleven. U verklaart dat u bent teruggekeerd om uw identiteitsdocumenten in orde te maken, dit met het oog op een huwelijk met uw achternicht N.M.H.. U verbleef gedurende twee weken bij uw neef A. A. in Shurta 4, Bagdad. Verder waren enkel uw ouders op de hoogte van uw terugkeer. U wou namelijk vermijden dat u opnieuw in de problemen zou komen met de familie van Z.. Bovendien vreesde u het Mehdileger ('JAM'). Zij hadden omstreeks 2006-2007 ontdekt dat u alcohol dronk en hadden u onder druk gezet om u bij hen aan te sluiten. Toen u weigerde hebben ze u in elkaar geslagen.

Op 16 april 2017 huwde u in Jordanië met uw verloofde. Op 24 februari 2018 reisde ze in het kader van gezinshereniging naar België.

Voorts haalt u volgende redenen aan ter behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus: u heeft uw leven opgebouwd in België en heeft niets meer in Irak, u wist niet dat het u als subsidiair beschermde niet was toegestaan om naar uw regio van herkomst terug te keren, u keerde terug naar Irak omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand uw Iraakse identiteitsdocumenten vroeg en u had gezegd dat een terugkeer toegestaan was, de veiligheidssituatie in Bagdad, en het gevaar dat u loopt omwille van uw eerdere problemen met de familie van Z. en het Mehdi-leger.

In het kader van het heronderzoek van uw beschermingsstatus legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 24/02/2011, kopieën van een aantal pagina's uit het paspoort van uw echtgenote dd. 26/04/2017, huwelijksakte dd. 16/04/2018, arbeidscontract, loonfiche.

B. Motivering

U werd op 26 oktober 2011 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of **zodanig gewijzigd zijn** dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval **wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan** (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).*

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen.

Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Het offensief dat IS vanaf juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad veranderd zijn, en dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Het gros van de terroristische aanslagen is wel nog steeds toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS nog sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroom heeft weliswaar tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen, doch hierbij dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Bovendien is het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad reeds geruime tijd aan het dalen. Meer zelfs, het aantal incidenten in Bagdad heeft sinds begin 2017 zijn laagste punt in jaren bereikt. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van “blast barriers” en “checkpoints” in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en “blast barriers” toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP's”) op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België en andere Europese lidstaten terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Uit uw paspoort en uit uw verklaringen blijkt dat u in december 2016 op vrijwillige basis naar Bagdad bent teruggekeerd en er twee weken heeft verbleven. U verklaart dat u bent teruggekeerd om er uw identiteitsdocumenten in orde te maken met het oog op uw nakende huwelijk (zie CGVS, p. 3, 6, 8, 9). U heeft geen problemen gekend om het land in- en uit te reizen, evenmin haalt u elementen aan waaruit blijkt dat u tijdens uw verblijf in Bagdad in gevaar was (zie CGVS, p. 7-9).

Het feit dat u vrijwillig naar Bagdad bent teruggekeerd en er zonder problemen heeft verbleven, toont aan dat er in hoofde van u geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

U haalt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt of die het behoud van uw beschermingsstatus rechtvaardigen.

U verklaart dat u in Irak niet veilig bent omwille van uw probleem met de familie van Z.. Uit de initiële beslissing van het CGVS bleek echter dat hier geen geloof aan kon worden gehecht. U haalt geen nieuwe elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. U bouwt enkel verder op uw ongeloofwaardige asielmotieven door te beweren dat u ondertussen door uw familie werd verstoten (zie CGVS, p. 8). Daarbij is het niet enkel vreemd dat u die verstoting niet heeft gemeld bij uw verzoek om internationale bescherming, het is evengoed opmerkelijk dat u desondanks die 'verstoting' bij terugkeer uw ouders op bezoek kreeg en twee weken bij een neef kon verblijven (zie CGVS, p. 6, 7). Het geeft uw verklaringen een zeer bedenkelijk karakter.

Vervolgens beweert u in Bagdad niet veilig te zijn voor het Mehdi-leger. Volgens u wordt u door hen geïsoleerd omwille van een oud probleem. In 2006 of 2007 zou het Mehdi-leger hebben ontdekt dat u alcohol dronk, waarop ze u onder druk zetten en u dwongen om zich bij hen aan te sluiten. Toen u weigerde werd u door hen in elkaar geslagen (zie CGVS, p. 7-9). Dit is om meerdere redenen ongeloofwaardig. Ten eerste heeft u deze elementen niet ingeroepen als vluchtmotief bij het doorlopen van de asielprocedure, wat uiteraard de nodige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. U beweert dat u het niet vermeldde omdat het om een oud probleem ging en omdat het niet uw concrete vluchtaanleiding was. Die uitleg kan echter niet overtuigen. Er mag namelijk worden verwacht dat een verzoeker van meet af aan alle motieven en redenen meldt die hem deden besluiten het land te verlaten en internationale bescherming aan te vragen. Bovendien blijkt u na het incident nog vier à vijf jaar in dezelfde wijk te hebben verbleven zonder bijkomende indicaties dat u nog werd geïsoleerd. U beweert dat u geen bewegingsvrijheid had en dat u de woning niet kon verlaten, maar dat strookt niet met uw eerdere verklaringen als zou u tot uw vertrek nog hebben gewerkt en dus aan het openbaar leven hebben deelgenomen. Indien u werkelijk door het Mehdi-leger werd geïsoleerd kan worden verwacht dat deze in de loop der jaren meer doortastend tegen u had opgetreden. Voorts is het ongeloofwaardig dat een sjiiitische militie een soenniet wilde rekruteren. Niet in het minst omdat ze u van alcoholgebruik beschuldigden en u dus verzaakte aan de religieuze voorschriften. U biedt hier geen overtuigende verklaringen voor. U zegt weinig meer dan dat het een poging was om u te vernederen, waarbij u volledig voorbijgaat aan de ongeloofwaardige premisse (zie CGVS, p. 8).

Los daarvan wordt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees ten opzichte van Bagdad ondergraven door de vaststelling dat u naar Irak bent teruggekeerd, enkel en alleen om er administratieve geplogenheden in orde te maken. Gezien de ernst van de voorgehouden vrees is het niet aannemelijk dat uw administratieve besognes zouden opwegen tegen het gevaar dat u er beweert te lopen. In die zin is het trouwens opmerkelijk dat u de administratieve geplogenheden niet per volmacht heeft afgehandeld of dat u zelfs niet heeft geprobeerd om het van op afstand in orde te maken (zie CGVS, p. 8-9). Als u werkelijk voor uw leven vreesde mag redelijkerwijs worden verwacht dat u alternatieven zou zoeken om niet naar Bagdad te moeten terugkeren.

Daarnaast verwijst u naar uw langdurig verblijf in België en het feit dat u hier uw leven heeft uitgebouwd. U staft dit met een loonfiche en een arbeidscontract (zie Documenten, loonfiche - arbeidscontract).

Dergelijke elementen hebben echter geen uitstaans met de beoordeling van uw situatie ten opzichte van uw land en regio van herkomst, met name Bagdad (Irak), laat staan met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming (zie CGVS, p. 3-4, 9). Hetzelfde geldt voor uw verklaringen als zou een gemeentelijke ambtenaar u hebben geadviseerd om naar Bagdad terug te keren en u daarbij verzekerd hebben dat dit geen problemen zou opleveren (zie CGVS, p. 3, 9, 10). Deze redenen kunnen het behoud van uw beschermingsstatus dus allerminst rechtvaardigen.

U beweert verder dat u op niemand beroep kan doen in Bagdad, wat eveneens zeer bedenkelijk en ongeloofwaardig is. U heeft namelijk het grootste deel van uw leven in Bagdad gewoond en gewerkt, u bent een volwassen man, en u heeft er een sociaal en familiaal netwerk. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u door uw familie bent verstoten.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

De andere door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en huwelijksakte doen namelijk enkel uitspraak over uw identiteit, herkomst, en burgerlijke staat. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de kopieën van enkele pagina's uit het paspoort van uw echtgenote en de kopie van haar Belgische verblijfstitel.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan "van artikel 55/5 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker stelt inzake de situatie in Bagdad:

"Dat de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt echter wel dat de acties, die grosso modo toe te schrijven zijn aan IS, hoofdzakelijk op burgers gericht zijn. IS pleegt nog sporadisch aanslagen, maar deze aanslagen zijn qua intensiteit vele zwaarder dan ervoor. Dit geweldpatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Verwerende partij wenst dan toch nog op te merken dat uit 'beschikbare informatie' blijkt dat het een groot deel van het geweld in de provincie Bagdad, doelgericht van aard is.

Verwerende partij stelt dat het geweld niet-aanhoudend van aard is en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger 'slechts' gemengd is. Met de 'gemengde impact' bedoelt zij dat enerzijds de burgers gehinderd worden door de aanslagen en de mensenrechtenschendingen en hun verplaatsingen bemoeilijkt worden door de talrijke controles. Anderzijds stelt ze dat het openbare leven in de provincie niet is stilgevallen.

Het openbare leven bestaat uit: het open zijn van de scholen, het opheffen van de avondklok, het open zijn van verkeerswegen, enz. Dit zijn gevolgen van beslissingen genomen door de regering, die daarom niet noodzakelijk verandering teweeg brengen. Het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak bevestigt dat deze maatregelen vooralsnog geen verbetering hebben gebracht, maar ook geen verslechtering; het patroon van dagelijkse incidenten heeft zich voortgezet.

Dat deze afweging (aanslagen & mensenrechtenschendingen versus opnemen openbare leven) duidelijk zwaarder doorweegt aan de negatieve zijde dan aan de positieve zijde.

De aanhoudende aanslagen en mensenrechtenschendingen zijn van fundamentele aard en mogen niet zomaar afgewogen worden tegen 'het niet stilvallen van het openbare leven in de provincie'. Het is bewonderenswaardig dat de burgers van Irak, meer bepaald uit Bagdad het hoofd niet laten hangen en op een constructieve manier met de (oorlogs-)situatie proberen omgaan maar men mag de voortdurende mensenrechtenschendingen en aanslagen in deze absoluut niet minimaliseren.

De bestreden beslissing bevestigt dat er tot op heden (bijna) dagelijks aanslagen plaatsvinden.

Thans argumenteert de bestreden beslissing dat het aantal doden en slachtoffers sterk gedaald is sinds begin 2017. Ook zou het aantal geweldincidenten over de hele lijn teruggelopen zijn.

Echter laten nog steeds mensen het leven of raken gewond door het aanhoudende geweld in Bagdad.

In januari 2018 stierven er 119 Irakezen en raakten 269 burgers gewond ten gevolge van terroristische aanslagen. De sterftcijfers sedertdien tot en met oktober 2018 zijn gedaald, doch is elke dode ten gevolge van aanslagen en oorlog, er eentje te veel.

Het staat dus vast dat het dodental gedaald is sedert 2016, maar uit de recente cijfers blijkt dat het in Bagdad nog steeds niet optimaal en veilig is, zoals reeds beaamd door verwerende partij.

Tevens is het niet zo dat IS volledig verdreven is uit de regio. Dit blijkt uit het rapport van de Secretaris-Generaal over UNAMI.

"[...]"]

Eigen vrije vertaling: De belangrijkste oorzaak van de burgerdoden blijft het gebruik door ISIL van geïmproviseerde explosieven, een specifieke dreiging voor burgers uit Bagdad, Diyala, Ninawa, Kirkuk en de bestuursgebieden Anbar. Andere tactieken die de terroristische groepering gebruikt zijn; het aanvallen van de mensen die de eerste hulp toedienen aan slachtoffers, doding en ontvoering bij valse checkpoints, georganiseerde aanslagen op afgelegen dorpen en het bombarderen van de stembureaus tijdens de verkiezingen.

Bijgevolg heeft verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek verricht naar het risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker krachtens art. 55/5 Vw., alsook de veiligheidssituatie voor burgers in Bagdad en de voorwaarden voor het toekennen van subsidiaire bescherming krachtens art. 48/4 Vw. De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval."

2.1.2. Verweerder brengt op 9 augustus 2019 een aanvullende nota met nieuwe elementen bij.

Verweerder verwijst naar COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 ("https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_bagdad_20180326.pdf") en EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019 ("https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf").

Verweerder concludeert in de nota:

"Uit verzoekers paspoort en uit zijn verklaringen blijkt dat hij in december 2016 op vrijwillige basis naar Bagdad is teruggekeerd en er twee weken heeft verbleven. Verzoeker verklaarde dat hij is teruggekeerd om er zijn identiteitsdocumenten in orde te maken met het oog op zijn nakende huwelijk (zie CGVS, p. 3, 6, 8, 9). Verzoeker heeft geen problemen gekend om het land in- en uit te reizen, evenmin haalde hij u elementen aan waaruit blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Bagdad in gevaar was (zie CGVS, p. 7-9).

Het feit dat verzoeker vrijwillig naar Bagdad is teruggekeerd en er zonder problemen heeft verbleven, toont aan dat er in zijn hoofde geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker haalde/haalt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt of die het behoud van zijn beschermingsstatus rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee verzoeker de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is."

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bestreden beslissing is gebaseerd op de te toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.2.3. Inzake het ingrijpende en niet-voorbijgaande karakter van de gewijzigde omstandigheden in Bagdad, wordt in dit kader in de bestreden beslissing en op grond van de informatie opgenomen in de map 'landeninformatie' (stuk 21) in het administratief dossier terecht gemotiveerd als volgt:

“Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Het offensief dat IS vanaf juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad veranderd zijn, en dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Het gros van de terroristische aanslagen is wel nog steeds toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht.

Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS nog sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft weliswaar tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen, doch hierbij dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Bovendien is het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad reeds geruime tijd aan het dalen. Meer zelfs, het aantal incidenten in Bagdad heeft sinds begin 2017 zijn laagste punt in jaren bereikt. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van “blast barriers” en “checkpoints” in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en “blast barriers” toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP's”) op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België en andere Europese lidstaten terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar

ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar hij op selectieve wijze verwijst naar en citeert uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk doet aan de voormelde, op het geheel van de in de administratief dossier opgenomen landeninformatie geschraagde analyse van de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad.

Waar verzoeker een passage aanhaalt uit het “*Algemeen Ambtsbericht IRAK*”, dient verder te worden vastgesteld dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als, en bijgevolg geenszins afbreuk kan doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Ook in de door verzoeker geciteerde informatie over UNAMI wordt duidelijk gesteld dat er nog risico's zijn omwille van een aantal tactieken door ISIL, maar deze beperkte informatie kan de conclusie van verweerder, gebaseerd op een grote hoeveelheid informatie inzake het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de situatie in Bagdad, niet wijzigen.

2.2.4. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht gewezen op een aantal elementen in het dossier van verzoeker die het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde tegenspreken. De motieven diengaangaande luiden als volgt:

“Uit uw paspoort en uit uw verklaringen blijkt dat u in december 2016 op vrijwillige basis naar Bagdad bent teruggekeerd en er twee weken heeft verbleven. U verklaart dat u bent teruggekeerd om er uw identiteitsdocumenten in orde te maken met het oog op uw nakende huwelijk (zie CGVS, p. 3, 6, 8, 9). U heeft geen problemen gekend om het land in- en uit te reizen, evenmin haalt u elementen aan waaruit blijkt dat u tijdens uw verblijf in Bagdad in gevaar was (zie CGVS, p. 7-9).

Het feit dat u vrijwillig naar Bagdad bent teruggekeerd en er zonder problemen heeft verbleven, toont aan dat er in hoofde van u geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

U haalt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt of die het behoud van uw beschermingsstatus rechtvaardigen.

U verklaart dat u in Irak niet veilig bent omwille van uw probleem met de familie van Z.. Uit de initiële beslissing van het CGVS bleek echter dat hier geen geloof aan kon worden gehecht. U haalt geen nieuwe elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. U bouwt enkel verder op uw ongeloofwaardige asielmotieven door te beweren dat u ondertussen door uw familie werd verstoten (zie CGVS, p. 8). Daarbij is het niet enkel vreemd dat u die verstoting niet heeft gemeld bij uw verzoek om internationale bescherming, het is evengoed opmerkelijk dat u desondanks die ‘verstoting’ bij terugkeer uw ouders op bezoek kreeg en twee weken bij een neef kon verblijven (zie CGVS, p. 6, 7). Het geeft uw verklaringen een zeer bedenkelijk karakter.

Vervolgens beweert u in Bagdad niet veilig te zijn voor het Mehdi-leger. Volgens u wordt u door hen geïsoleerd omwille van een oud probleem. In 2006 of 2007 zou het Mehdi-leger hebben ontdekt dat u alcohol dronk, waarop ze u onder druk zetten en u dwongen om zich bij hen aan te sluiten. Toen u weigerde werd u door hen in elkaar geslagen (zie CGVS, p. 7-9). Dit is om meerdere redenen ongeloofwaardig. Ten eerste heeft u deze elementen niet ingeroepen als vluchtmotief bij het doorlopen van de asielprocedure, wat uiteraard de nodige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. U beweert dat u het niet vermeldde omdat het om een oud probleem ging en omdat het niet uw concrete vluchtaanleiding was. Die uitleg kan echter niet overtuigen. Er mag namelijk worden verwacht dat een verzoeker van meet af aan alle motieven en redenen meldt die hem deden besluiten het land te verlaten en internationale bescherming aan te vragen. Bovendien blijkt u na het incident nog vier à vijf jaar in dezelfde wijk te hebben verbleven zonder bijkomende indicaties dat u nog werd geïsoleerd. U beweert dat u geen bewegingsvrijheid had en dat u de woning niet kon verlaten, maar dat strookt niet met uw eerdere verklaringen als zou u tot uw vertrek nog hebben gewerkt en dus aan het openbaar leven hebben deelgenomen. Indien u werkelijk door het Mehdi-leger werd geïsoleerd kan worden verwacht dat deze in de loop der jaren meer doortastend tegen u had opgetreden. Voorts is het ongeloofwaardig dat een sjiiitische militie een soenniet wilde rekruteren. Niet in het minst omdat ze u van alcoholgebruik beschuldigden en u dus verzaakte aan de religieuze voorschriften. U biedt hier geen overtuigende verklaringen voor. U zegt weinig meer dan dat het een poging was om u te vernederen, waarbij u volledig voorbijgaat aan de ongeloofwaardige premisse (zie CGVS, p. 8).

Los daarvan wordt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees ten opzichte van Bagdad ondergraven door de vaststelling dat u naar Irak bent teruggekeerd, enkel en alleen om er administratieve geplogenheden in orde te maken. Gezien de ernst van de voorgehouden vrees is het niet aannemelijk dat uw administratieve besognes zouden opwegen tegen het gevaar dat u er beweert te lopen. In die zin is het trouwens opmerkelijk dat u de administratieve geplogenheden niet per volmacht heeft afgehandeld of dat u zelfs niet heeft geprobeerd om het van op afstand in orde te maken (zie CGVS, p. 8-9). Als u werkelijk voor uw leven vreesde mag redelijkerwijs worden verwacht dat u alternatieven zou zoeken om niet naar Bagdad te moeten terugkeren.

Daarnaast verwijst u naar uw langdurig verblijf in België en het feit dat u hier uw leven heeft uitgebouwd. U staft dit met een loonfiche en een arbeidscontract (zie Documenten, loonfiche - arbeidscontract). Dergelijke elementen hebben echter geen uitstaans met de beoordeling van uw situatie ten opzichte van uw land en regio van herkomst, met name Bagdad (Irak), laat staan met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming (zie CGVS, p. 3-4, 9). Hetzelfde geldt voor uw verklaringen als zou een gemeentelijke ambtenaar u hebben geadviseerd om naar Bagdad terug te keren en u daarbij verzekerd hebben dat dit geen problemen zou opleveren (zie CGVS, p. 3, 9, 10). Deze redenen kunnen het behoud van uw beschermingsstatus dus allerminst rechtvaardigen.

U beweert verder dat u op niemand beroep kan doen in Bagdad, wat eveneens zeer bedenkelijk en ongeloofwaardig is. U heeft namelijk het grootste deel van uw leven in Bagdad gewoond en gewerkt, u bent een volwassen man, en u heeft er een sociaal en familiaal netwerk. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u door uw familie bent verstoten.”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de voormelde motieven. Derhalve worden deze motieven geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven zij onverminderd gehandhaafd.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de asielmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en had hij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door een advocaat. Dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus en de bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen, die ook bevestiging vinden in de aanvullende nota van verweerder waarbij wordt verwezen naar onder meer een recent rapport van maart 2019 inzake de veiligheid in Irak, concludeert de bestreden beslissing terecht:

“Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.”

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS